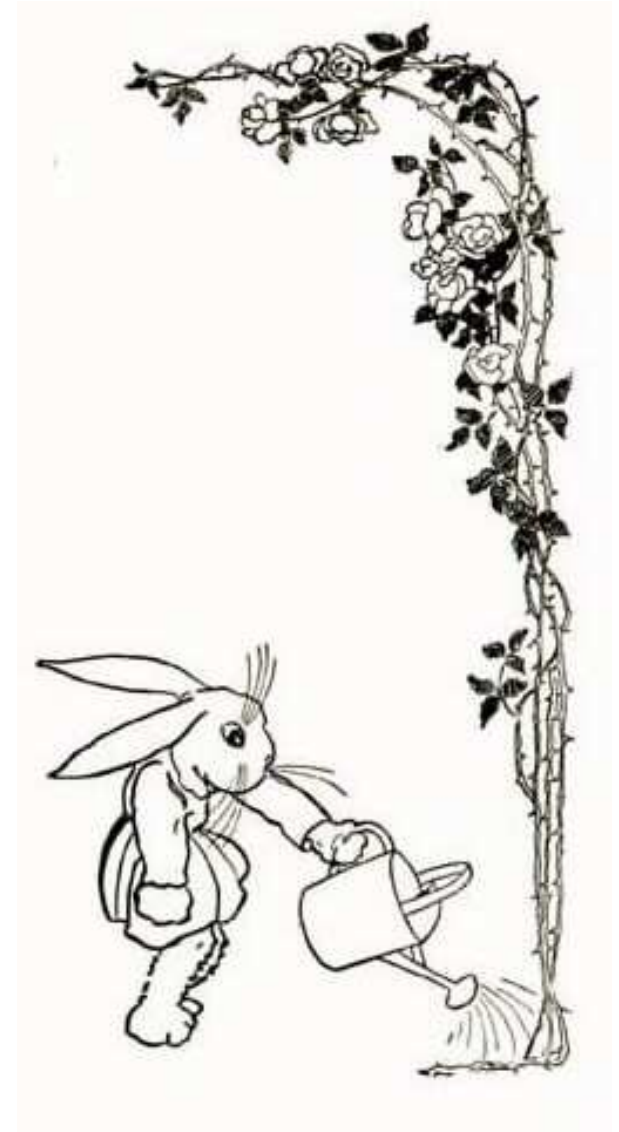
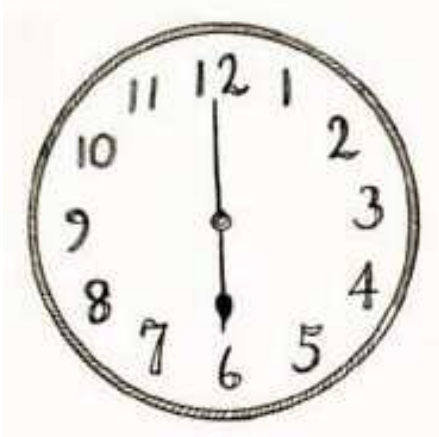

פטר הארנבון ואמו

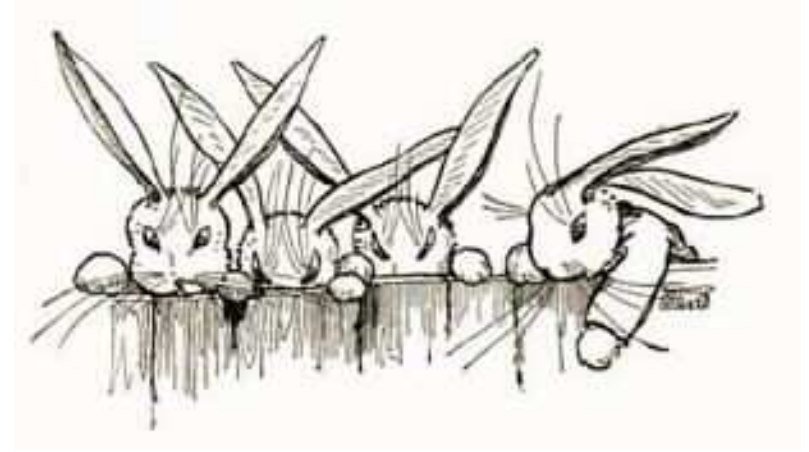
כתבה לאוס פילז
ציירה וירגייניה אלברט

חשב שכללים כאלה הם אולי
טובים למולי, שממילא לא היו לה
כל דעות
משלה, וגם
לפלופסי

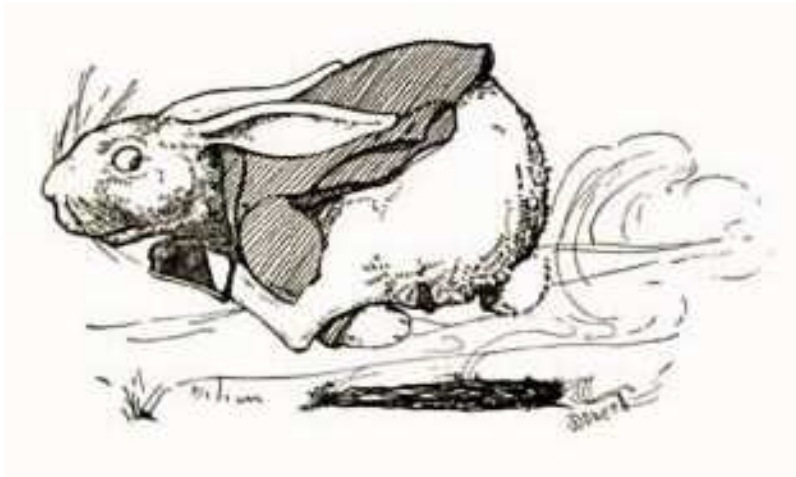

ומופסי, שהיו
צעירים מאוד. מה
שנגע לו, הוא רצה
ללכת למיטה מתי
שהתחשק לו
ולקום מתי שרצה
בכך.

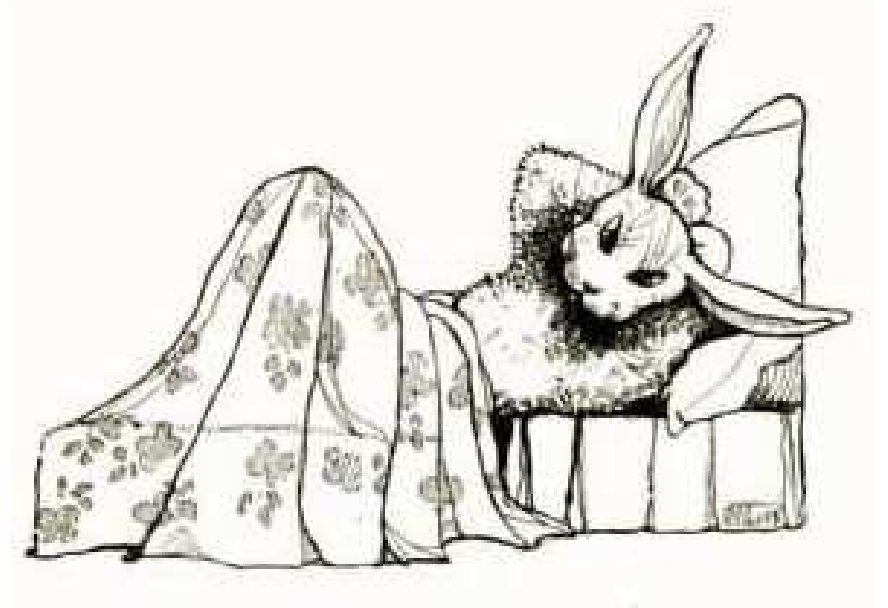

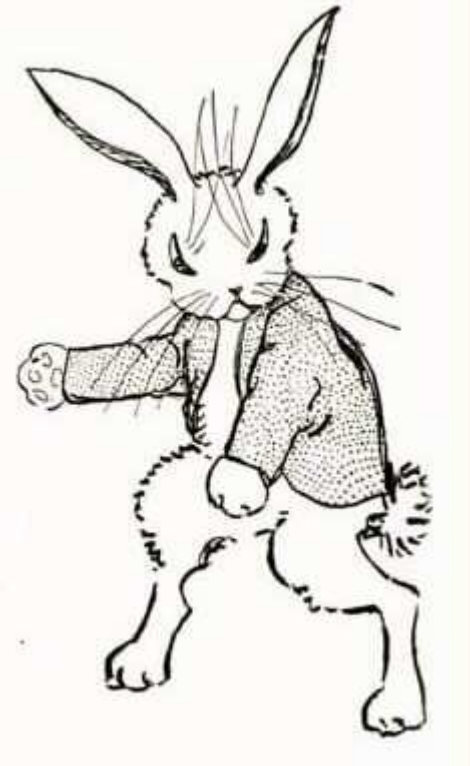
הם היו ארבעה ארנבונים, פטר,
מולי פלופסי ומופסי. הם חיו
במשטר חמור. היו צריכים ללכת
לישון בשעה מסויימת והיו צריכים
לבקש אישור, כל פעם שרצו
לצאת מהבית.
אבל לפטר הייתה דעה משלו. הוא

ככל שחשב על כך יותר, כך הרגיש אותו יותר הדבר. הוא שכב במיטה אפילו יותר מוקדם מאשר רגיל, ולא היה רדום כלל.

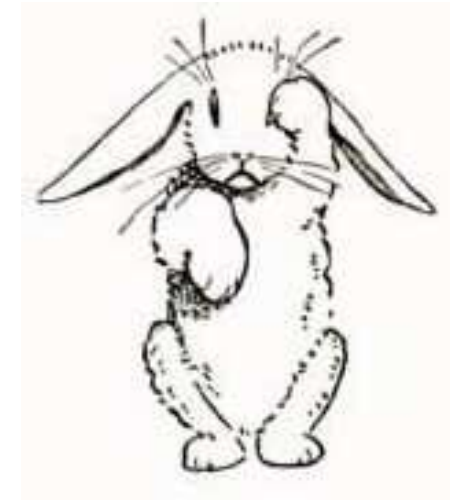

הוא חשב על אותם הערבים בהם יצטרך ללכת למיטה כשהוא לא רדום, ובסוף החליט לברוח מהבית.

הוא התחיל
לתכנן את
ברישתו
והתרגש כל כך
שלא היה יכול
כלל להרדם.
בקושי המתין
לקרני השמש
הראשונות. הוא
הציץ מיד
מהמאורה.

תחילה חשב לקחת את מולי
איתו, אבל הגיע למסקנה
שהתאומים ירגישו בודדים
בלעדיה. הוא לא היה אנוכי כלל.
ובכל אופן לבדו יוכל לרוץ הרבה
יותר מהר.

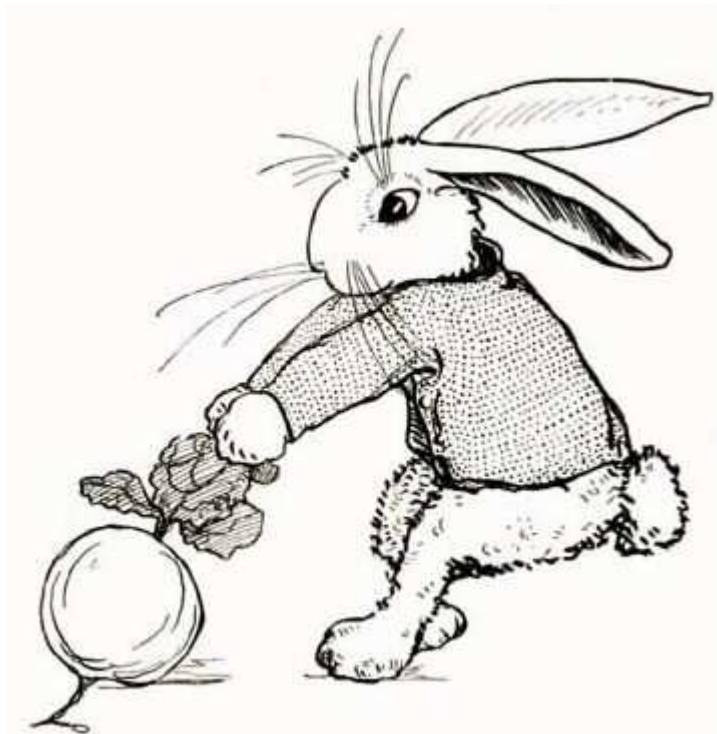
הוא הביט קצת בפחד על בני
המשפחה האחרים, שישנו עדיין,
מכורבלים כמו כדורי פרווה, וגם
על אמו הגברת ארנבת, שישנה
חזק.

נראה לו שהשמש מזמינה אותו,
ומציעה לו לחפש את כל הדברים
המעניינים, עליהם חשב בלילה.
מהר קפץ מהמיטה והתלבש.

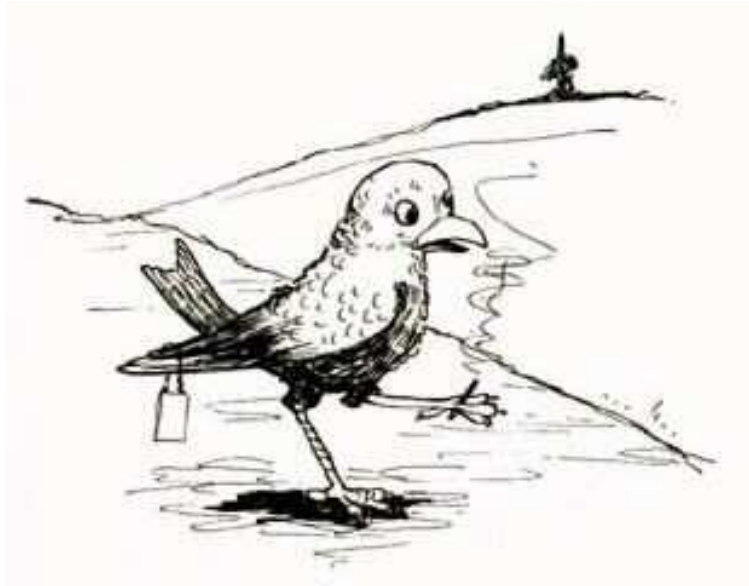
אחרי זמן מה התעייף ועצר כדי
לנוח. הוא הביט מסביב, וראה
שהוא נמצא בשדה גדול של לפת.
אז הרגיש ברעב גדול. ללא
שהיות התחיל למשוך והוציא
מהאדמה לפת עסיסית גדולה.

בקרוב הוא
היה כבר
מוכן, אחרי
רגע מפחיד,
בו דמיין
לעצמו שכל
המשפחה
תתעורר
ותתפוס אותו.

אך מיד מצא את עצמו מחוץ
למאורה, רץ במהירות בשמש
האביב.
הוא רץ בלי לשים לב לאיזה כיוון
פנה.

**בולבול עבר בדיוק בסביבה, ואמר
לו בוקר טוב. פטר שוחח איתו זמן
מה. היה לו קצת לא נוח כי הרגיש
די בודד, והצטער כשהבולבול עף
לתוך השיחים.**

**אכל ואכל עד שלא היה יכול
לאכול יותר. כדי לא להחמיץ
הזדמנות כזו הוציא מיד לפת
שניה ושם אותה מעל הכתף. הוא
חשב שזו תשמש לו ארוחת
צהריים טובה.**

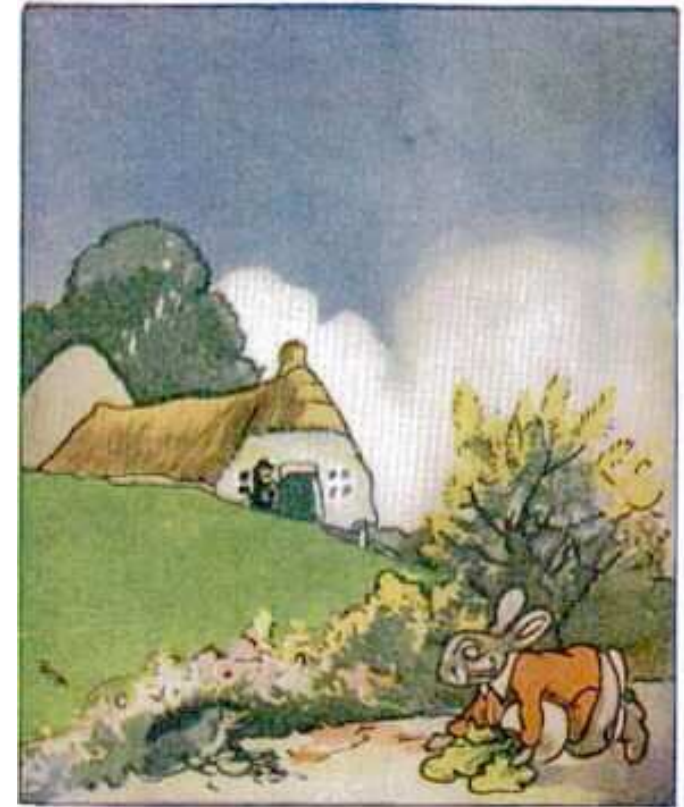
העכבר יעץ לו לזרוק את הלפת,

**כי בוודאי
ימצא עוד
הרבה דברים
טעימים כדי
לסעוד את
לבו.**

**אחר כל בירך
אותו יפה
לשלום וחזר
לחור שלו
באדמה.**

**פטר באמת עזב את הלפת שכבר
התחילה להכביד עליו וגרמה לו
לכאב ראש.**

**לא רחוק משם עכבר גדול הוציא
את ראשו מהאדמה, ואף זה איחל
לו בוקר טוב. פטר התישב ובמשך
כשעה שוחח איתו.**

עכשיו היה זה תורה של הקרפדה
לצחוק מפטר. ולפטר זה לא נראה
כלל מצחיק. אבל המים היו
רדודים והוא יכול היה לצאת
מהנחל בקלות.
לא נראה היה לו שהקרפדה היא
ידידותית מספיק.

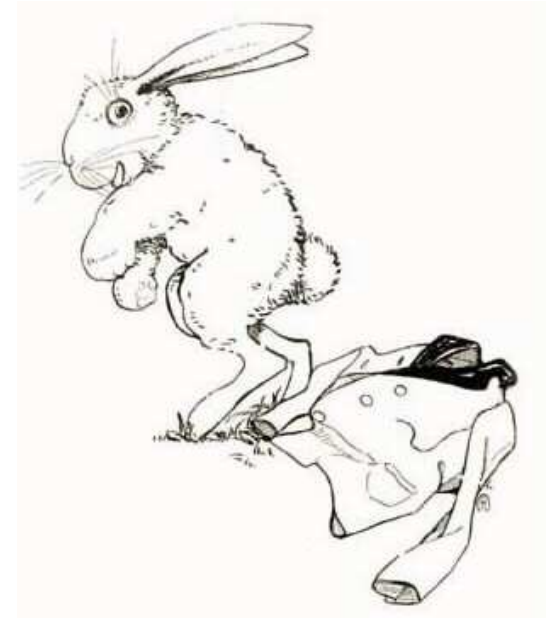

עכשיו יכול היה
להתקדם יותר
מהר. מיד אחרי
פינת הדרך הוא
ראה נחל מים קטן
עם גשר עץ
העובר מעליו. ועל
הגשר ישבה
קרפדה גדולה
שנתנה צעקה: "תזהר כי תפול
למים!"
האזהרה הזו נשמעה לפטר כל כך
מבדחת שהוא התחיל לצחוק
ולצחוק, עד שאיבד את שווי
משקלו וגלש מהגשר לתוך המים.

לכן הוא לא התעכב יותר אלא רץ
הלאה, עד שהגיע למקום מואר
בשמש. שם
הוריד את
מעילו האדום
ותלה אותו על
שיח לייבוש.
כעת התחיל
שוב להיות
רעב והביט

סביב כדי לראות איפה כל
הדברים הטעימים שהעכבר
הבטיח לו.

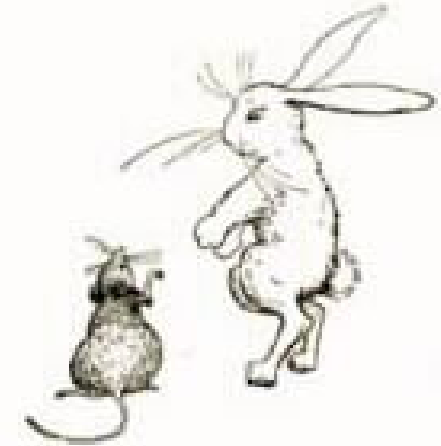
הוא התחיל כבר להצטער שעזב
את הלפת הגדולה, כשפתאום
שמע ציוץ דקיק לידו.

התחילה
כבר קצת
לקרקר,
וזה גרם
לו
אי-נוחות
רבה. הוא
מעולם
לא היה
עוד רעב,

והצטער כבר על הארוחות
הטובות שאמא הארנבת דאגה
להכין תמיד.
ונניח שילך לאבוד ולא ימצא יותר
את המאורה את אמו, את מולי
והתאומים?

"מה שלומך, פטר?" נשמע הציוץ.
פטר הסתובב וראה עכברון שדה
קטן, היושב בצד הדרך.

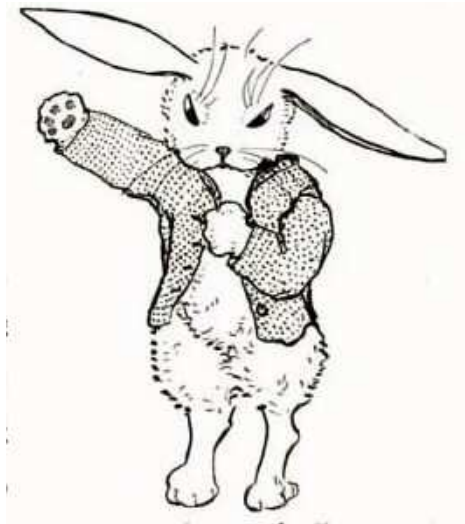
"בן דוד שלי" אמר העכברון
"שלח לי מסר בדואר יונים, ואמר
שתבקר כאן. בוא, אזמין אותך
לארוחת צהריים."
פטר שמח מאוד כי הבטן שלו

הוא הודה
מאוד
למארח
הקטן, לבש
שוב את
מעילו
שהתייבש
בינתיים

והמשיך ללכת בשביל במרץ רב.

הוא לא ידע
בדיוק לאן הוא
הולך, והעכבר
לא היה יכול
להדריך אותו,
כי גם הוא היה
חדש בסביבה.

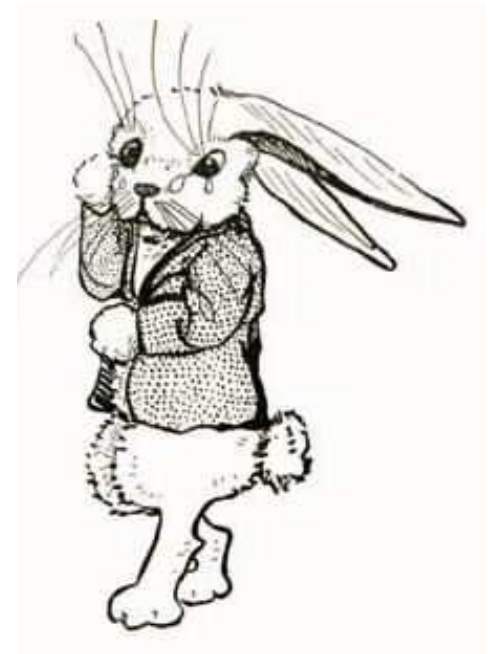

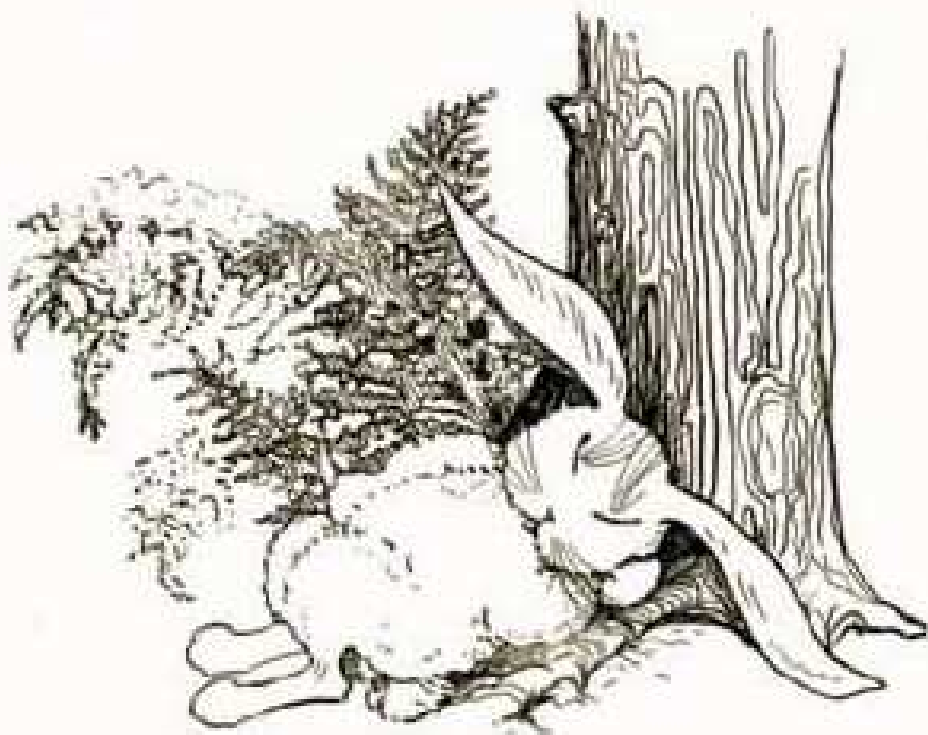
פתאום שתי דמעות
גדולות זלגו מעיניו,
ונתלו בקצה אפו.

*

אבל עכברון השדה
הפסיק את
המחשבות של פטר
כשהביא אותו לאבן

גדולה, עליה מונחים היו עלי
חסה, צנוניות ורודות וגזרים
צהובים יפים. הם התחילו לאכול
בנחת ולא הפסיקו, עד שפטר
הרגיש פתאום שהשמש מתחילה
כבר לשקוע במערב.

למען האמת פטר הלך סביב,
סביב, במעגל גדול ולא הרחיק
הרבה. היא מצאה אותו ישן על
מצע של אזוב רך, תחת עץ אלון
גדול.

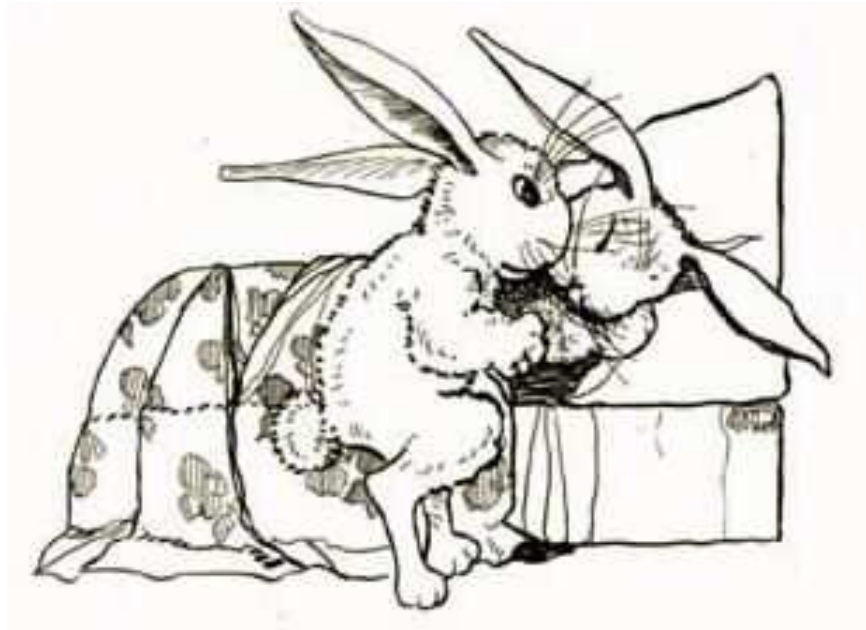
כשפטר לא חזר הביתה בערב
אמא הארנבת התחילה לדאג
מאוד. היא האכילה כבר את מולי
ואת התאומים, אחר כך לבשה את
מעילה, לקחה מנורת רוח גדולה
ומקל

הליכה
שנשאר
עוד
מאבא
של פטר.
כי חשבה
שיש עוד
דובים
ביער.
אבל

היה אפה של אמו, המשפשף את
הפנים שלו. כי זו הדרך בה
הארנבות אומרות זו לזו לילה
טוב.

פטר היה מאוד מרוצה לחזור
הביתה אחרי ההרפתקה. הוא היה
קצת מבויש. אבל הדבר האחרון
שזכר, אחרי שראה את מולי ואת
התאומים ישנים,